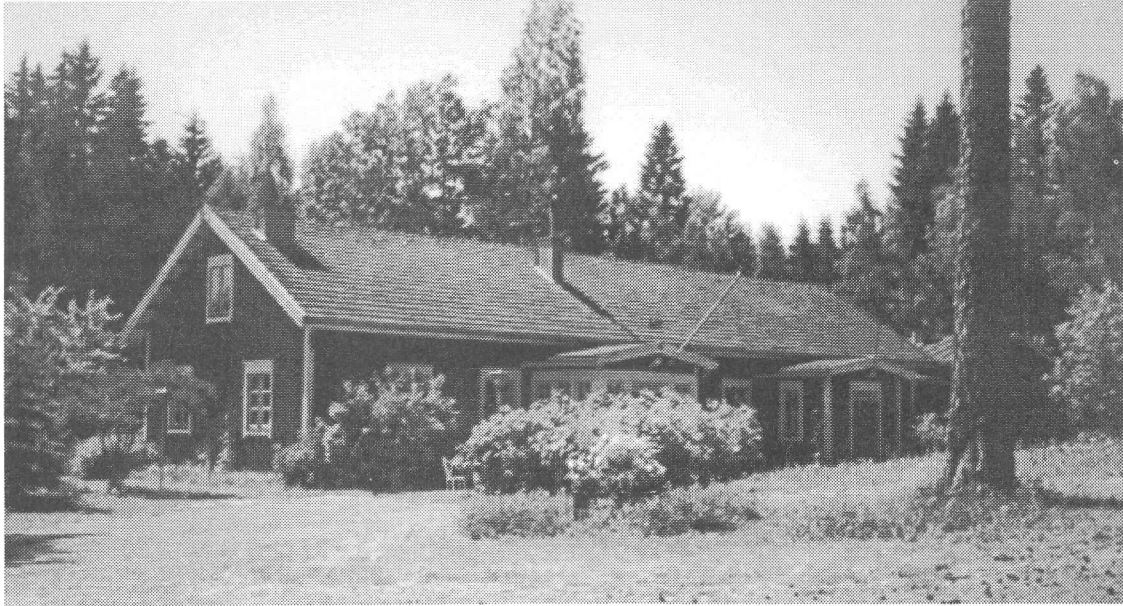

Paakkasen Sanomat

Virolaisen sukuseuran lehti No 16

1 / 2003

Vironperän uusi päärakennus

Tervetuloa Vironperälle

Virolaisen sukuseuran 20-vuotisjuhla on 13. päivänä heinäkuuta Vironperällä. Vironperä, mikä se on ja kuinka siitä se tuli.

Johannes Virolaisen veljet Otto ja Jaakko ostivat Lohjalta Paakka-nimisen tilan vuonna 1940. Kun Karjala 1941 saatiin takaisin, veljet myivät tilan Johannekselle vuonna 1942. Jo silloin puheltiin veljesten kesken siitä, että ellei Karjalan takaisinsaanti olekaan pysyvä, on olemassa paikka jonne palata. Näin sitten tapahtuikin vuonna 1944 ja taas Paakan tila vaihtoi omistajaa, Myyjänä Johannes ja ostajina Otto ja Jaakko. Kun Johannes haki tilan ostoon lainaa 1942 paikallisesta Lohjan Osuuskassasta, sitä ei hänelle myönnetty, ei ollut kuulemma rahaa.

Sen jälkeen Johannes oli ilman maatilaa vuoteen 1952 asti, jolloin hän 31. tammikuuta osti entiseltä naapurikylän isännältä pika-asutustilan, jossa oli peltoa neljä hehtaaria ja metsää seitsemän hehtaaria, pieni asuinrakennus, navetta ja sauna. Tila oli nimeltään Juvola sen entisen omistajan Viljo Juvosen mukaan. Melkein heti tilan ostettuaan Johannes anoi maanmittauslaitokselta lupaa tilan nimen muuttamiseen. Näin tilan nimeksi tuli Viron-

perä. Samanniminen uimakallio on heti Koiviston tien vieressä, Viipurista lähdeittäessä, lähellä Vitsataipaleen siltaa.

Varsin nopeasti Johannes alkoi ostaa tilaan lisää maita. Suurimmillaan tilan pinta-ala oli 70 hehtaaria, mistä peltoa oli 40 hehtaaria ja loput metsää.

Vironperän pihapiiriinkin on kokenut suuria muutoksia. Ensin laajennettiin vanhaa asuinrakennusta, minkä jälkeen rakennettiin uusi navetta ja muut tarvittavat ulkorakennukset. Olihan lehmiä enimmillään 20 ja 10-15 päätä nuorta karjaa. Viimeksi on rakennettu nykyinen päärakennus, jonka hirret ovat viereisen Johanneksen ostaman tilan päärakennuksesta. Vain sauna on ulkoasultaan sama kuin vuonna 1951.

Johannes itse kertoi saunasta seuraavan tosi tapauksen :

“Valtioneuvoston aamiaispöydässä Kekkonen tiedusteli ministeri Eemeli Luukalta, että kun sinä käyt siellä Vironperän saunassa, niin onko se tosiaan niin hyvä kun Virolainen kehuu sitä.” Tähän Luukka vastasi: “Jos mie siul tottuuve kerro, nin kylhä mie siin saunas käi eikä sen jälkee oo millokaa tarvint kehuu ni paljo - ni huonoo saunaa.”

Vironperä on tällä nimellä tunnettu jo yli viisikymmentä vuotta. Se on yksi Suomen tunnetuimpia tiloja ja tunnetuksi sen ovat tehneet sitä viljelleet ja siellä asuneet ihmiset.

Nyt vuoden 2003 toukokuussa tulivat ensimmäiset linja-autolliset tutustumaan Vironperän museoon. Vironperän elämä jatkuu myös uudessa muodossa.

Sukuseuralaiset, tervetuloa Vironperälle.

Heikki Hyrkkö

Paakkasen Sanomat

Pirkko Vahvelainen,
toimittaja,
puh. (019) 364 258
Greta Kunttu,
toimitussihteeri
puh. (019) 324 666

KIRJAPAINOX KY
VEIKKO HALLIKAINEN
2003

Paluu Porkansaareen 55:n vuoden jälkeen

Kotiseutumatkakirjoitus

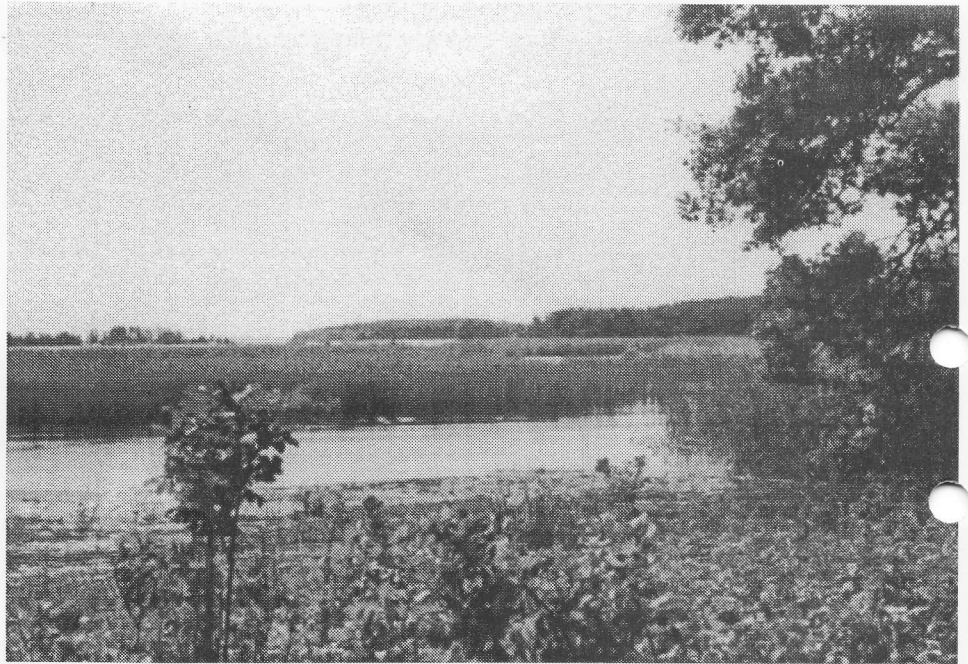
Vanhemmat porkansaarelaiset, jotka ikuisesti kaipasivat koti- ja synnyinsaartaan eivät milloinkaan voineet palata saarelleen, vain unissa he liikkivat kotisaarellaan. Nyt ovat ajat muuttuneet ja meillä on mahdollisuus käydä kotipaikoillamme, nähdä ja kokea meiltä poisriistetyn Karjalan luonto ja isiemme ja äittemme vuosisataiset asuinsijat.

Porkansaarelaisten matka kotisaarelle Porkansaareen alkoi bussikuljetuksena Helsingistä ensin Nuijamaalle ja sieltä kanavaa myöten laivalle Viipuriin. Sää oli helteinen, kesätuuli saattoi matkaamme. Mie ja sie kuului kanssamatkustajien puheissa. Meistä moni oli matkalla synnyinsijoilleen, kotiin Karjalaan. Kiersimme Tervaniemen, olimme perillä Viipurissa, silmiemme edessä Torkkeli Knuutinpojan 1293 perustama Viipurin linna.

Seuraavana päivänä suuntasimme Porkansaareen. Bussilla menimme Harjuniemeen ja siitä veneellä kotisaareemme. Moni aiemmin saarella käynyt tiesi mitä oli odotettavissa ja miltä saari nyt näyttää, mutta kuitenkin he haluavat nähdä ja kokea kotisaaren yhä uudestaan. Siitä saa ikäänkuin uutta sielunvoimaa, kun käy entisen kodin ja pihapiirin lähellä ja saa astua jalallaan suvun vuosisataiselle maalle, saa tuntea jotain sellaista, jonka vain runoilija pystyy sanoiksi luomaan. Nuoremmille, sodan jälkeen syntyneille saaresta on isien, äitien ja isovanhempien kertomusten kautta muodostunut tarunomainen kuva ja paikalla käynti vaatii selittämistä sillä kaikki on nyt rantoja ja maisemia lukuun ottamatta toisin. Saaren luonto on kokenut muutoksen metsän kasvaessa ja oijen tukkeutuessa, pienilmasto on muuttunut. Ennen niin ilmavan ja hoidetun saaren on vallannut tiheä ja korkea metsä. Saari ei syki enää ihmiselämää se nukkuu, luonto elää. Vain menneen ihmiselämän merkit ovat jäljellä.

Harjuniemi-Hietasaari-Haapaluoto-Ravansaari-Hannustiensaari-Hapensaari-Vasikkasaari-Turkinasaari-Iso Neulanen-Pieni Neulanen-Piispansaari-Majapohja, näiden saarten ja niemienvälistä kulki reittimme Porkansaareen. Näille samoille rannoille suomalainen sotilas saksalaisten aseiden avustamana pysäytti päälle-voitettuja Stalinin joukot. Viipurinlahden rannat ja Tali-Ihantala ja Vuosalmi ovat ne taistelupaikat, joilla hyökkääjän sodanenergia kulutettiin loppuun, ja joissa lunastettiin nykyinen suomalainen elämänmuotomme.

”Tuolla näkyy jo Kärniempää ja Kotluoto ja tuolla on teijan ranta.” Silmät siirtyivät lähestyvän Porkansaaren rantoihin, niemiin ja poukamiin, muis-

Rantanäkymä Hiekkalahdesta Turkinsaareen ja Neulasiin. Oikealla on Piispansaari.

toihin syntyi eloa.

Joukkomme rantautui Kotsalmen sillan kupeeseen, niille siltakiville, joita aika ja sota eivät olleet pystyneet tuhoamaan. Meinasivat kimpsumme ja kampsut jäädä paattiin, niin kiire oli kullakin astua kotisaaren maaperälle. Joku tiesi kertoa, että kun Niemelän Ville vuosia sitten ensi kertaa astui saareen, hänen silmänsä kostuivat, hän polvistui ja taivutti otsansa maahan, niin suuri oli tunnelataus kotiinpaluusta. Samantapaisen tunteen kokee jokainen syvällä sielussaan. Ville antoi tunteen myös näkyä.

Hatulainen-Louko-Kujansuu-Heikkilä-Kapulainen-Pellonpää-Muisto-Niemelä-Toivola-Rantala-Hiekkalahdi-Työväentalo-Osuuskauppa ja kylän yhteinen puintipaikka, jossa Uutelan Reino käytti puimakonetta ja työväentalolla tanssittiin. Puhvettia hoitivat nuoret tytöt Kaarina ja Aira, oli eloa ja meininkiä. Nyt Porkansaari on asumaton. Luonto on armollisesti katkenyt sodan pahuuden jäljet. Isiemme ja äittemme täällä olosta ja työstä on merkkinä jäljellä vain se mikä on tehty kivestä. Navettojen kivirauniot ovat kuin suuria menneille sukupolville omistettuja kukkapurkkeja, joissa kasvaa kolmekymmenmetrisiä Karjalan koivuja ja kukintoon heränneitä kedon kukkia.

Majapohjan puolella Jarvan Juhon neljännen polven tyttäret löytävät jotain, joka jää nuoreen mieleen. Mummo varmasti kertoo kuinka kauan oli Majapohja. Kylän tanssikalliolla ja ympäristössä on joku oleillut ja jätännyt jälkensä. Nytkin tähän luonnonkauniiseen satamaan on tiensä löytänyt yksinäinen purjevene.

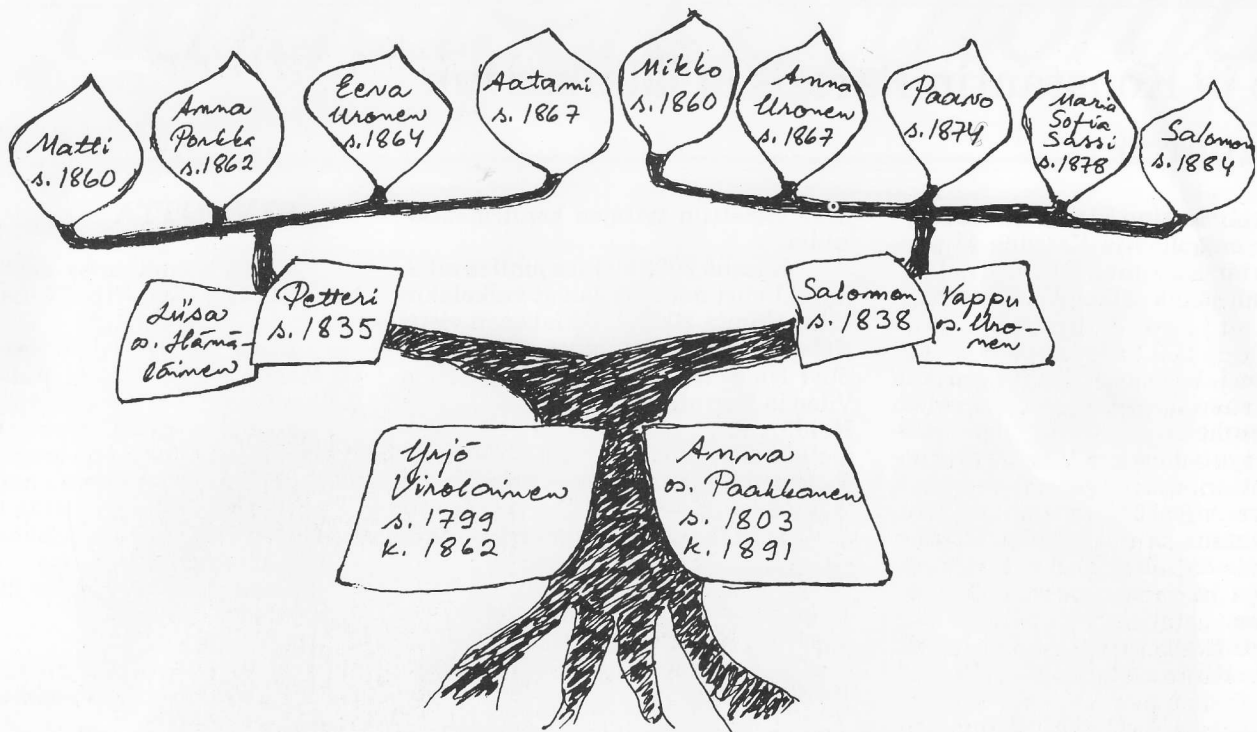
Saarikävelyn jälkeen kokoonnuttiin Porkansaaren menneille sukupolville omistetulle muistokivelle, joka kertoo että tässä saareessa ovat asuneet suomalaiset ihmiset vuodesta 1540. Muistokivellä laulettiin yhteisesti kaikkien tuntema suvivirsi. Tämän jälkeen Pertti Joenpolvi piti lyhyen puheen, jossa hän kertoi muistokiven syntyhistoriaa. Muistokivellä voidaan hiljentyä kunnioittamaan omien ja kylän menneiden sukupolvien muistoa ja työtä sillä esivanhempien hautoja ei enää löydy, ne ovat kadonneet vierais käsissä. Lopuksi kunnioitettiin minuuttin hiljaisuudella vuoden aikana kuolleita saarelaisia. Hiljaisuuden jälkeen Johannes Tuutti lauloi suomalaisen rukouksen.

Yhteisesti laulettiin Martta Lehdon ja hänen tyttärensä tyttäriensä johdattamina sävelmältään ja sanoiltaan vaikuttava Porkansaarivalssi, jonka sävel ja sanat ovat Martta Lehdon. Muistokivellä vietetty tilaisuus päätettiin yhteisesti laulettuun Karjalaisten lauluun.

Paluumatkalla paatti kulki hitaammin, tuulikin oli vastainen ja yltymään päin. Se sama tuuli, joka on aina Viipurinlahdella puhaltanut ja viilentänyt kesäkuumia lahden rantoja ja Viipurin kaupunkia. Mantereella Karppilassa odottaneet kahvi ja voileivät virkistivät ja näin olimme valmiit palaamaan takaisin Viipuriin.

Näkymistä Viipurissa ei voi oikein muuta sanoa kuin todeta valtioneuvos Johannes Virolaisen sanoin: ”Hyvi hyö ovat Viipurii hoitaneet ku entine maalikiin on viel jällel.”

Ahti Porkka

Kutsu Virolaisen Sukuseuran 20-vuotisjuhlaan ja sukukokoukseen

Virolaisen sukuseuran 20-vuotisjuhla ja kesän 2003 sukukokous pidetään Lohjalla, VIRONPERÄLLÄ sunnuntaina 13. heinäkuuta.

Tilaisuus alkaa kello 12.00.

Paikalle voi saapua kello 11.00 alkaen.

Ilmoittautuminen kello 11.00-12.00

Tervetuloa Vironperälle / Kyllikki Virolainen kello 12.00

Kesän 2003 sukukokous

Juhlapuhe /
Entinen kaupunginjohtaja Juhani Rinne

Musiikkiesityksiä / Jukka Haavisto

Yhteislaulua

Vapaata seurustelua

Ruokailu

Tutustuminen Vironperään

.....
Ennen tilaisuuden alkua, kello 10.30 Sukuseuran hallitus suorittaa käynnin Johannes Virolaisen haudalla, Pyhän Laurin kirkkomaalla.

ILMOITTAUTUMINEN JUHLAAN: Ruokailun ja Vironperän tutustumiskäyntiin liittyvien järjestelyjen takia ENNAKKOILMOITTAUTUMINEN tilaisuuteen on VÄLTÄMÄTÖNTÄ.

Ilmoittautumiset tulee tehdä viimeistään 19. KESÄKUUTA MENNESSÄ. Ilmoittautuminen tilaisuuteen suoritetaan MAKSAMALLA OSALLISTUMIS- JA RUOKAILUMAKSU, 15 euroa/henkilö pankkiin Virolaisen Sukuseuran tilille no. 523604-452905.

Osallistumis- ja ruokailumaksu alle 12-vuotiailta on 10 euroa.

TÄRKEÄÄ: Samalla, kun maksat osallistumismaksun, ilmoita kenen tai keiden osallistumismaksun suoritat eli KIRJOITA KAIKKIEN ILMOITTAMIESI OSALLISTUJEN NIMET pankkisiirren tai muun laskunmaksuvälineen VIESTIKOHTAAN. Ilmoitettujen nimien perusteella valmistetaan nimikortit, jotka toimivat samalla juhlan pääsylippuna.

Jos Sinulla on jotain kysyttävää juhlaan tai kokoukseen liittyen, voit ottaa puhelimitse yhteyttä joko Raija Franssilaan p. 09-3856275, Heikki Hyrkköön p. 019-335112, Greta Kuntuun p. 019-324666 tai Pirkko Vahvelaiseen p. 019-364258.

KAIKKI SUKUSEURAN JÄSENET PERHEINENNE JA YSTÄVINENNE, LÄMPIMÄSTI Tervetuloa!

VIETETÄÄN TAAS KERRAN ANTOISA, LÄMMINHENKINEN YHDESSÄOLON HETKI SUKULAISTEN JA YSTÄVIEN KESKEN!

Hyvä sukuseuralainen

Jos olet toivonut, että omasta sukuhaarastasi olisi Paakkasen Sanomissa enemmän kirjoituksia, otamme ilmielin vastaan kaikkea sukuun ja sukuseuraan liittyvää aineistoa. Niin vanhat asiat kuin nykyajankin tapahtumat ovat kiinnostavia. Samoin pelkät juttuvinkit ovat tervetulleita.

Hyvää kesää kaikille! Pidetään yhteyttä, toivoo Paakkasen Sanomien toimitus.

Aino ja Konstantin Pärssisen jälkikasvun juhlapäivä

Äitimme Aino Pärssinen os. Myyryläinen on Johan ja Katriina Myyryläisen tytär. Katriinan isä taas oli Paa-vo Manni, jonka jälkeläisiin siis kuulumme.

Vuosi 1983 oli tapahtumarikas meidän sukuhaarassamme. Oli paljon nuoria perheitä ja peräti viiden tyttövauvan syntyminen ajoittui juuri tuohon vuoteen. Me onnelliset mummut leivoimme viipurilaiset rotinarinkelit, Aino-äitimme tavan mukaan ja kier- simme talosta taloon ihastelemassa pik- kutyttöjä ja heidän onnellisia van- hempiaan.

Tytöt varttuivat ja vähitellen hiekkalaatikkoajat jäivät. Kesällä

1997 vietettiin tyttöjen konfirmaatio- juhlia.

Kesällä 2002 oli taas juhlien aika. Kaikki viisi neitosta saivat valkolakin 1. kesäkuuta 2002. Lakkiaisiaan vietti Helsingissä Elina Lunden, Vääksyssä Suvi Niemeläinen, Lahdessa Anniina Vilen ja Herralassa Hanna Tanskanen. Heidän mummonsä on Hilikka Niemeläinen. Hollolassa juhlittiin Anne Villan lakkiaisia. Annen mummo on Sirkka Jalli.

Syksyn tullen kutsuimme tyttäret yhteiseen valokuvaan, ennen kuin opin- not veisivät heidät omille tahoilleen.

Mummot Hilikka ja Sirkka, Ainon ja Konstantinin tyttäriä.

Tytöt vasemmalta lukien Hanna, Anniina, Anne, Elina ja Suvi.

90 VUOTTA

täytti kotonaan Helsingissä 8.4.2003 IRJA KUULUVAINEN os. PORKKA

Irja on Porkansaaren tyttöjä, Hilma ja Eljas Porkan vanhin lapsi. Vuonna 1938 hän meni naimisiin Karppilasta kotoisin olleen Armas Kuuluvaisen kanssa. Avioliitto jäi kuitenkin hyvin lyhyeksi, sillä Armas kaatui talvisodassa 1940.

Evakkomatkojen jälkeen vakituisesti asuinpaikaksi tuli Espoon Nuukio. Siellä Irja asui yhdessä äitinsä Hilma Porkan ja veljensä Viljo Porkan kanssa. He rakensivat sinne talon ja

elivät karjaa hoitaen ja maata viljellen. Nyt Helsinki on jo jonkin aikaa ollut Irjan asuinpaikkana.

Huhtikuussa Irjan kotona vietettiin iloisia 90-vuotispäiviä. Kolme vuotta sitten perustettu Porkansaari-seura r.y. luovutti Irjalle kunniakirjan n:o 7, mikä tarkoittaa, että Irja Kuuluvainen on seitsemäs 90 vuotta täyttänyt porkansaarelainen.

Virolaisen sukuseura onnittelee Irjaa lämpimästi!

Eila Moilanen
Irjan sisaren tytär

80 VUOTTA

on 22. tammikuuta 2003 täyttänyt ELSE VIROLAINEN os. SASSI.

Elsen isä oli Konsta Sassi ja äiti oli Martta os. Virolainen. Äidin isä oli Aatami Petterinpoika Virolainen.

Elsen lapsuudenkoti oli Porlammassa, ihan kylän keskellä, ka- sakulun ja osuuskaupan naapurissa.

Nyt Else asuu ja viettää rauhallisia eläkepäiviä miehensä Sakarin kans- sa Lohjan Vanhassakylässä.

Sukuseuralta Elselle lämpimät onnitte- lut!

"Kesä on kukkien piirtäjä, tuuli pilvien siirtäjä, aurinko valon antaja ja sydän onnen kantaja."

Irja 90-vuotispäivänään kotonaan Helsingissä.